

[Lilli Gyldenkilde]

vejledningssiden, arbejdsformidlingssiden, skal fungere. Det er for galt, og Dansk Erhvervsvejlederforening skriver også, at den skal bruge mindst tre måneder til at indarbejde dette system, hvis den overhovedet kan.

#### Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Et lidt lavere niveau, sagde undervisningsministeren lige før. Det kan godt ske, at det er lidt i undervisningsministerens forståelse, men der er nu et spring fra den maksimale dagpengesats på godt og vel 104.000 kr. til 70 pct., 73.000 kr., og 55 pct., 57.000 kr. – eller sagt på en anden måde: 4.800 kr. om måneden. Det er en meget alvorlig nedgang. Det er ikke noget med en lidt lavere sats. Det er noget med en eksistens på fattigdomsniveau.

Jeg spurgte, da jeg var oppe første gang, om forholdet mellem arbejdsløshedslovgivningen og sociallovgivningen, men jeg har ikke fået noget svar. Det vil sige, at vi stadig væk står uden noget svar på: er en, der er på 55 pct., bedre eller dårligere stillet i forhold til en, der er på bistandshjælp? Jeg sagde også, at bistandsloven er en gummilov, og i den står der, at man ikke kan få over sit hidtidige og forventede levestandard. Man må godt kalde mig Mads, hvis konklusionen ikke bliver, at folk ikke får en øre.

Vi har ikke fået noget som helst svar fra arbejdsministeren, og socialministeren har været totalt fraværende, så indtil vi får svar på de spørgsmål, som vi nu må sende igennem udvalget, er vi i lykkelig uvidenhed om det. I dag kan man faktisk efter bistandsloven få 3.288 kr. til betaling af alle udgifter. Man kan få boligtillæg, man kan få betalt fagforeningskontingent, og man kan få et tillæg til betaling af eventuel bidragspligt. Vil man kunne få det på de 55 pct. eller ej?

#### Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg skal ikke starte, håber jeg, en helt ny debat. Mange af de ting, der er blevet sagt i anden omgang, har været berørt før. Hr. Kaj Poulsen fik i hvert fald lejlighed til at gentage nogle af de ord, han anvendte i allerførste omgang.

Det er egentlig fru Jytte Andersen, der kalder mig herop. Fru Jytte Andersen var inde på uddannelsesmulighederne for de ledige, og hvem der nu selv kunne bestemme, og spurgte, om der nu er en forskellig opfat-

telse af tingene hos undervisningsministeren og mig. Det er der ikke. Det, jeg taler om, er arbejdsmarkedsuddannelserne, og de kører selvfølgelig på sædvanlig vis, bortset fra at man laver særlige moduler for de ledige. Det kan være, at kurserne skal være noget længere end de kurser, man ellers laver for folk.

Det er helt klart, at de penge, der er sat af hertil, udelukkende går til langtidsledige, så vi er sikre på, at de langtidsledige får andel i de penge. Men det er også klart, at strukturen i arbejdsmarkedsuddannelserne er sådan, at man ikke iværksætter en arbejdsmarkedsuddannelse, medmindre man har konstateret, at der i området er behov for den pågældende uddannelse. Det er selvfølgelig derfor, man hele tiden spørger ud og diskuterer, hvad det er, vi skal lave. Det er ikke sikkert, man skal lave det samme i Nordjyllands amt, som man måske skal lave i Vestsjællands amt.

Den manglende tvang ligger i, at der ikke er nogen konsekvenser forbundet med at sige, at man ikke vil uddanne sig. At uddanne sig er et tilbud, og hvis ikke man har lyst til at gå ind på en uddannelse på et af de områder, der er etableret enten inden for arbejdsmarkedsuddannelserne i området eller inden for undervisningsministerens område, så kan man vælge at blive på dagpenge i 2½ år, det er et tilbud. Det er også et tilbud, at man kan uddanne sig 1½ eller 2 år inden for de 2½ år, hvor man er dagpengeberettiget.

Jeg vil præcisere, at der ikke er nogen forskel i opfattelsen hos undervisningsministeren og mig på dette område.

Så var der spørgsmålet, om ny teknologi skaber arbejdsløshed. Det tror jeg kom, fordi jeg nævnte, at noget af det, man kunne lave, var mere avancerede H-kurser for kvinder og for mænd, men især for kvinder, som jo er beskæftiget inden for området. De meldinger, vi får ind fra vores uddannelsessystemer, siger, at hvis vi laver sådan nogle kurser, så kan de pågældende komme i arbejde igen. Det har vel noget at gøre med, at en række virksomheder går over til at bruge den nye teknologi. Det, de så har brug for, er arbejdskraft, der kender den nye teknologi, og hvis de kvinder, der kunne – undskyld, det er måske lidt firkantet sagt – betjene en gammel-dags skrivemaskine, kunne lære noget om den nye teknik, så kan de komme i arbejde igen. Inden for de senere år, hvor bank- og